

ОДА САЛУ (Стор. 14)

Якщо любиш,
дай йому волю.
Якщо повернеться
— то залишиться
з тобою назавжди;
Якщо не повер-
неться — значить
ніколи не нале-
жало тобі;
Але якщо це
сидить у тебе в
домі, сміється,
користується
твоїм телефоном,
бере в тебе
гроші, і навіть
не розуміє, що
ти його відпус-
каєш....
...То ти або
одружена з цим,
або народила це.
(Стор. 18)

**АНСАМБЛЬ
"ВОЛИНЬ"
І ПОРОЖНЯ
БОЧКА.
Скандал
(стор. 3)**

**ЯК МИ
ВБОЛІВАЛИ,
КОЛИ
НАШІ
ГРАЛИ
(стор. 6)**

"І ТИ, МОРОЗ?!"

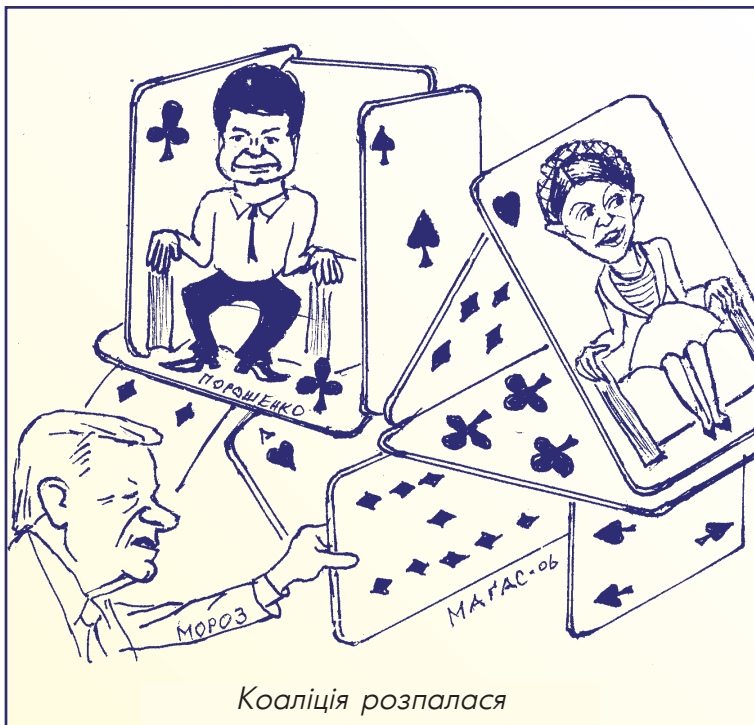
АБО

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ЗРАДИ

Вадим Шевченко

«І ти, Брут...», так сказав колись зраджений римський імператор сенатору, якому дуже довіряв і від якого саме такої смертельної зради чекав менше за все. Історія повторюється, тепер такий Брут є й у нас в Україні. Демократичні сили «помаранчевого» напрямку можуть сміливо саме так назвати лідера соціалістів Олександру Морозу. Цього не чекав ніхто, здається навіть Президент, хоча за профілем своєї праці він повинен контролювати усі напрямки та політичні тенденції у країні. Тимошенко вірила Морозу

Далі на стор. 10

СВЯТКУЙТЕ З НАМИ!

У вересні ВСЕСМІХУ сповняється 15 років

Народившись в 1991 році в ознаменування проголошення незалежності України, "Всесміх" виріс в унікальне видання політичної сатири і українського національного гумору. Немає іншого журналу як "Всесміх"!

Дорогі читачі, Святкуйте з нами! Порадуйте свій веселий журнал щедрими датками на пресовий фонд.

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р. Внесений до Енциклопедії Сучасної України.
Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко
Заступник редактора Оксана Соколик

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Ethnic Journalist' and Writer's Club Award
Published by Bcecmix Community Publishing Co. Toronto, Canada

Editor and Publisher Raissa Galechko
Managing editor Oksana Sokolyk

Subscription:

\$38.00/year; \$20.00/6 months; Foreign \$70.00 Can., \$60.00 US.
Ціна одного номера \$2.90; One issue \$2.90

Mailing address: Bcecmix, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada

Tel. & Fax: 905-891-0707

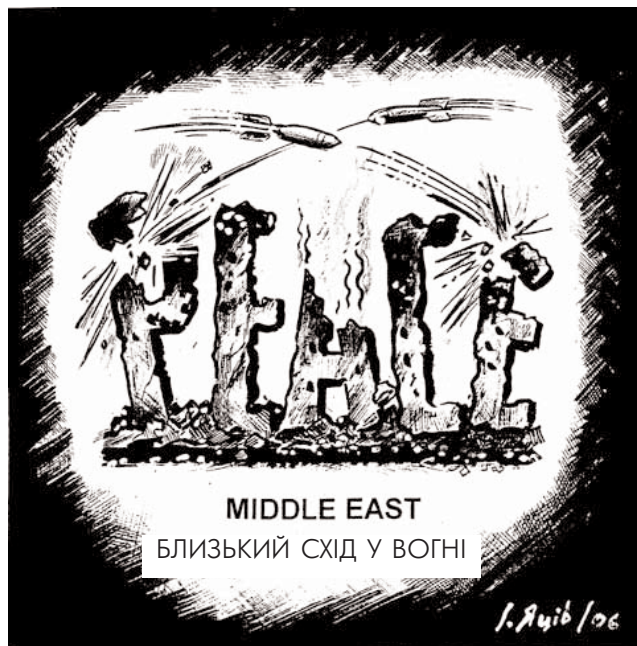
E-mail: bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.
При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

ISSN 1183-9406

Микола Савчук

НОВІ КОЛОМИЙКИ

Ой вибори столичнії, як вас пережити?
Ой, Києве мій, Києве, як тебе любити?

Ті, що прийшли в нову владу, в депутатські лави—
Хто з них буде боронити українські справи?

Доти будемо в тривозі, в нервах і в напрузі,
Доки будуть з Президентом його "любі друзі".

Ніж при владі мають бути корупціонери,
То нехай при владі будуть колекціонери.

Часи тоді невеселі, перспективи ниці,
Коли пруться в політику круті молодичі.

Не знайшов би технолога на всій земній кулі,
Щоб створив коаліцію Петрика і Юлі.

Щоби якось Вітренчиху трохи вгамувати,
Треба б її Президенту у вулик запхати.

А Леонід Макарович сам себе знеславив,
Бо він "не так" поведився і "не так" він правив.

Хоч відбувся у березні крах багатьох планів,
Зате нині ми знаємо всіх князьків-гетьманів.

м. Коломия

ПОРОЖНЯ БОЧКА

**52 учасники ансамблю "Волинь"
кинуті напризволяще в аеропорту.
Громада Торонта взялася виручати
гостей з біди**

Раїса Галешко

Якщо хтось каже, що в нашій громаді, крім фестивалів і бенкетів нічого не діється, то хай приїжджає до Торонта. Скандал із організацією гастролей вокально-танцювального ансамблю "Волинь" показав, що ми можемо критикувати на повний голос не тільки події десь там за океаном, але й збуритись тут, коли треба.

...Навесні все Торонто, околиці та більші міста Канади "від океану до океану" засипали кольорові літучки про приїзд "незрівняного!" "неповторного!", "українського найкращого!", співочо-танцювального колективу з Волині. "Волинь!" – волали українські й неукраїнські засоби масової інформації. На телевізії показували танці (із попередніх відеозаписів ансамблю), де козаки викачують на сцену величезну бочку і випивають з неї до дна (це надихнуло редакторів "Всесміху" виступити з повчально-благальною статтею "Не пийте хлопці! Вкраїна просить", липень, 2006).

На глянцевоїх літучка молодесеньке босе дівча стрибає у гопаку вище неба, спідничка і

Далі на стор. 4

Боже, нам єдність подай!

ПОРОЖНЯ БОЧКА

ленти розвіваються, а внизу козаки, задерши голови, от-т-ак широко розкинули руки! "Знаменито!" "Бездоганно!"

Майже 20 концертів по всій Канаді, а як піде добре, то завоюємо всі сцени! – палаючи передчуттям успіху, сповіщав продюсер, торонтонець Леонід Олексюк.

Реклама роздулась, як бочка. Але дуже скоро виявилось, що бочка – порожня...

19 липня артистів в аеропорту в Торонто головний організатор туру не зустрів. Натомість послав кількох розгублених жіночок, які нервово стискали букет квітів і не знали, що далі робити: в який готель везти такий великий колектив, на чому, як нагодувати? Всі ниточки і кнопочки в руках Леоніда Олексюка. З ним годі було зв'язатись. Підключили КУК, консула України. Дійшло до поліції, хтось сказав, мо' біда сталась з чоловіком, бо ж день і ніч працював над організацією турне, а щоб не впасти, тримався на каві, алкоголі і сигареті, запаленої одна від другої. Запідозрили недобре.

Кажуть, що з поліцією відкрили двері квартири Олексюка і знайшли господаря на підлозі майже непритомним, і відправили в лікарню... Найбільша онтарійська газета "Торонто Стар" не забарилась виступити з цього приводу.

Шкода чоловіка, як би там не було. Але артистів напризволяще не кинеш. В аварійному порядку створили громадський комітет. Замість обіцяного готелю Holiday Inn в Ніагара Фалз їх розмістили в гуртожитку інституту св. Володимира. Грошей нема! Де гроші, обумовлені в контракті? 2,500 чи 2,800 дол. добових (це поденна платня на проживання). Рент приміщення, транспорція, музичні інструменти? (Тяжких інструментів артисти не брали з собою в літак, бо їм обіцяли, що тут, в Канаді, вирентують).

Одні казали: де поділись гроші спонсорів? Які спонсори? – відповідали інші. – То все віртуальне, лише один чоловік заплатив за рекламу 4,500 дол. Хто їм купив квитки до Канади, якщо Олексюк нічого не зібрав тут? Цікаве питання, а точніше, відповідь на нього.

Мистецький керівник колективу "Волинь" Олександр Стадник сказав, що 40,000 дол. на дорогу вони одержали від губернатора Волинської області... Але до цього питання ми ще повернемося.

Перший виступ відбувся в Лондоні, Онтаріо. Збитки. Другий – у Гамільтоні, Онтаріо: ні прибутків, ні збитків. А 24 червня – найбільший театр Торонто, Hummingbird Centre. 3,000 місць. Заповнено менше третини. Ті, що прийшли, відбивали долоні в захопленні. На сцену вийшов Леонід Олексюк, який уже очунав, розкланювався на всі боки і дякував, купаючися в оплесках слави.

А по концерті, який і близько не покрив видатків, пан Леонід сказав волинянам: їдьте додому. Грошей на утримання ледве вистачило на шість днів. А з житлом? Олексюк запропонував, щоб вони самі попросили притулку в "Армії Спасіння" (Salvation Army). І не почервонів при цьому... Щирі волиняни, які заробляють на життя талантом і тяжкою працею, обурились: ми не жебраки, ми професіонали. Ми приїхали до Канади виступати перед українськими людьми. Ми не привередливі, можемо виступати на будь-якій сцені; мобільні – легко міняємо програму та кількість виступаючих на сцені. Дайте нам нагоду.

Але говорити не було з ким...

До "гасіння пожежі" підключилися найбільш авторитетні українці Торонта: Юрій Ключас, телепрограма "Контакт"; Рон-Зенко Лєник, видавець "Mississauga News"; Тед Волошин, ведучий радіопроеграми CFRB-1010; владика Юрій; Тарас Підзаемецький, директор Української Кредитової Спілки; Ірина Корпан, ведуча телепрограми "Світгляд"; бізнесмени Влодимир Стасів, Джім Темертей, Анна Кисіль, Євген Мельник, Василь Сороколіт – всіх не порахувати. Люди скидалися, як на погорільців. За три дні організували кілька бенефіт-виступів – один з них, прощальний, у найбільшому театрі Micicagi, Living Arts Centre. Прийшли понад тисячу глядачів – повна зала. Високе мистецтво і невдача, що спіткала "Волинь", утворили таку атмосферу, що так і проситься назвати це торонтським помаранчевим Майданом.

Далі на стор. 5

ПОРОЖНЯ БОЧКА

Колектив "Волинь" повернувся на Україну у вівторок, 18 липня. Хочеться вірити, що зрада однієї людини не скомпрометувала в їхніх очах усю українську діаспору, і що додому вони повезли не тільки гіркі спомины, а й тепло серцець нашої громади.

А ще – гроші. Заборговані. Рон Ленік оголосив у театрі, що зібрали понад 22,000 дол. Які ще гроші додалися до цього, ми не питали, але – мало! Це половина того, що волиняни одержали від свого губернатора на дорогу. За них вони повинні розрахуватись, інакше, як сказав художній керівник О. Стадник, йому хоч в тюрму сідай.

З яких фондів Міська Рада Луцька виділила 40,000 доларів? Така сума для небагатої області завелика як для подарунка. А якщо з народних фондів, то їх треба повернути, інакше це крадіжка від і без того бідних людей.

Є ще одна сума, яка кружляє в повітрі: 5 мільйонів. На такі гроші, ніби, застрахували авіапереліт колективу "Волинь". Кажуть, у день від'їзду з України Олексюк подзвонив до керівника ансамблю і сказав не приїжджати, бо "ми підрахували, що турне не окупиться". На що йому волиняни відповіли, що по-перше, вони вже "майже в літаку", а по-друге – у них контракт.

Спроба відмовити (cancellation) туру в останню хвилину – чи це було одноосібне рішення Олексюка, чи ще хтось причетний до цього, нам дізнатись не вдалося.

РЯДКИ, НАПИСАНІ СЕРЦЕМ

На своєму віку я бачила багато пречудових мистецьких речей. Але волиняни, здається, торкнулися моєї генетичної серцевини. Ансамбль представляє майже виключно регіональну народну творчість – волинську. Тут нема суміші мистецтва інших територій України. Я сама з Волині. Я народилась в селі Колом'є Хмельницької області. Давно виїхала звідти, багато забулося. Але ці пісні, ці голоси, ці розводи руками, вигуккування, завивання, відчайдушний танець молодичь – не знати чи то радість, чи горе... Ці голоси... Вони знов перенесли мене у вдовину хату, четверо маленьких дівчаток у запічку, а коло столу, при

свічці, Мама доїдає вечерю і, схилившись на руку, чи то плаче, чи співає. Отаким голосом, як ці люди на сцені в Living Arts Centre. Вона співає "Ой за лугом зелененьким брала вдова льон дрібненький". Моя красива синьоока, русокося мама, Маруся Кобівська, єдина дочка розкуркуленого Грицька Коби. Збідніла, спрацьована, затуркана... Доспіває куплет і тоненько витягне довге "г-у-у-о-х..." Так, як ці волиняни на сцені. І не знати, чи то стогін, чи спів.

Я думала, то все забулося, кануло в небуття, і ніколи вже не оживе. Як не живуть уже й ті люди в моєму селі, що колись так природньо, на все горло, виводили пісні. Аж раптом вони тут, в Канаді, навіть на артистів не дуже схожі, отакі собі прості селяни, тільки вбрані по-артистичному...

...Я привела з собою в театр шість людей. Не всі українці. Для них то було екзотичне шоу. А я відразу, після перших звуків волинської пісні, сказала: не дивіться на мене, я буду плакати.

Мабуть, в театральному залі не я одна пережила свою історію. Але я можу говорити тільки за себе...

Що ж до алегорії бочки, то вона була також віртуальною: торонтська бочка виявилася порожньою, аж гула. Чоловік взявся за непосильну справу, перехвалив свої можливості і наробив великого клопоту. Вийшло, як в тій байці: "Ото ніколи не хвались, якщо не можеш – не берись".

А волинська бочка... Вона була наповнена чаром і нашою рідною українською красою.

Раїса Галешко.

анекдот

- Ну що, по коньячку вріжемо?!
- А як правильно сказати офіціантові: по чарці коньяку чи по келішку коньяка?
- Підходить офіціант:
- Що будемо пити?
- А... Цей, як його... Ну, давай по фужеру горілки!

- Ех, душа болить!
- А ти її лікуєш?
- Коли лікую, то болить печінка.

З розмови двох приятелів:
 — Приходжу днями додому. Бачу, жінка в ліжку з якимсь чоловіком. Це мене відразу насторожило. Біжу до холодильника, відкриваю, і точно — пляшку випили.

Чим більше пива — тим далше туалет!

Мужчина підходить до пивного кіоску і просить кухоль пива. У відповідь чує:
 — Дві гривні!
 — Як?! Тільки ж вчора була одна!
 — За сервіс.
 Ну, робити нічого, мужик платить. Продавець дає гривню здачі і каже:
 — Пива немає.

Ро-Ко

СУЧАСНА «САГА» УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

Кажуть: історія не повторяється. Однак... Було колись—і знову повернулось.

Колись, у Львові, грала футбольна команда «Україна» з польськими й часом з одною єврейською командою. Тоді українські глядачі кричали, аж голос хрип: «Україна! Півтузіна!» Тобто забити противникові шість воріт. Дуже рідко траплялося, що гравці здобували аж шість, навіть, як грав славний Леньо Скоцень, який свої успіхи й життєву одіссею змалював у книзі "З футболом у світ".

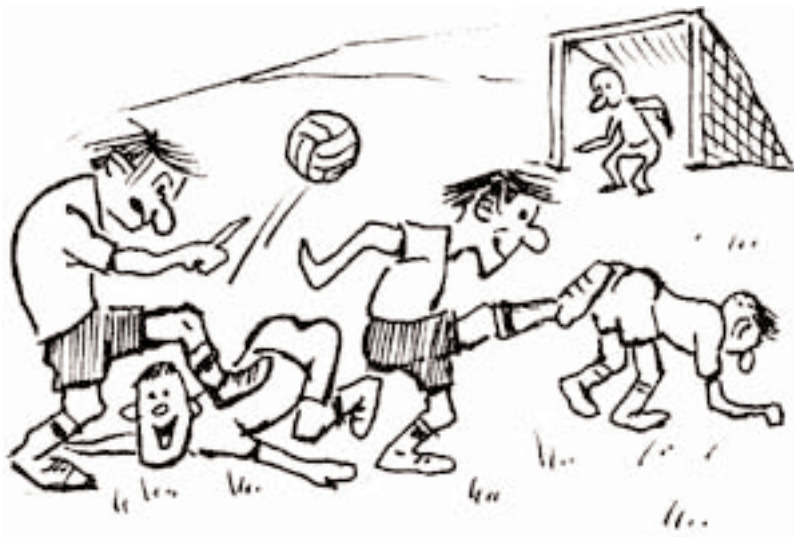
Колись футболіст, здобувши гол, ходив з піднесеною головою, як національний герой, цілий тиждень. Тепер, як якийсь футболіст заб'є гол, то відразу на площі всі гравці обнімають його і один одного, в екстазі падають на землю і лежать, як колись снопи в полукіпку в полі на жнивах, цілуються, мов усі вони «блакитні». Така радість! Бо гол —сьогодні вартує дещо інше ніж просто гордість. Тому гол сьогодні — рідкісне явище.

Недавно грала команда «Україна» на турнірі світового чемпіонату в Німеччині. Не львівська і не в Польщі, а таки «Україна» з України. Вперше!

Капітаном «України» був славний футболіст Андрій Шевченко, котрий, як колись Леньо, теж «пішов з футболом у світ» — до Італії, а тепер до Англії. За мільйони доларів. Минулого року він був визнаний найкращим футболістом Європи.

Кажуть, що футболіст Шевченко хотів залишитися в Італії, бо знає їхню мову, як вроджений італієць. Там народився йому син. Хресним батьком його сина Джордана є більйонер, колишній італійський прем'єр-міністр і власник клубу «Міляно», Сильвіо Берлюсконі, але... Дружина Андрія американка, моделька Крістін

Далі на стор. 8

АВТОМАТ ДЛЯ ДУРАКІВ

В аеропорту Бориспіль один чоловік чекав на свій рейс до Канади. Щоб згаяти час, вирішив побавитися з ігровим автоматом.

Підходить, читає: "Називає національність, вік і яким рейсом ви летите".

Вирішив спробувати. Кинув гривню, на екрані зблимало і з'явилися літери: "Українець, 27 років, летить рейсом 700".

Здивувався чоловік і вирішив спробувати ще раз. Переодягнувся стариком, кинув гривню, а на екрані знов: "Українець, 27 років, летить рейсом 700".

Махнув рукою й пішов було, але повернувся — як це, що глупа машина перехитрила його. Намалював уста, пов'язав на голову хусточку, зробив грайливу жіночу міну й кинув гривню. Машина відповіла: "Українець, 27 років, якби не був дурнем, то полетів би рейсом 700". ●

ДОШКА ОГОЛОШЕНЬ

В лікарні: Після намарних спроб знайти прибиральницю лікарня перетворюється у грязелікарню".

В багатоповерховому будинку: "Ліфт не працює. Найближчий ліфт у сусідньому будинку".

На пляжі: "У зв'язку з оголошенням української мови державною, волення про допомогу іншою мовою братися до уваги не будуть".

На сигаретах: "Хто курить - закінчить раком, хто не курить - відтягне свій кінець".

Подаруйте кому-небудь "Всесміх". 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

СУЧАСНА «САГА» УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

Пазік, хоче виховувати сина в культурі найближчій до американської. Коли почали писати про перехід Шевченка до Англії, стався значущий інцидент. Як у притчі, що одна стеблина переламала хребет верблюдові, ця подія вирішила дальшу долю Шевченків. Якось, коли Крістін прогулювалася у парку з Джорданом у візку, до неї підступили італійські школярі. Почали з нею розмову й у дитячому запалі сказали, що футболіст Шевченко в першу міру належить італійцям, а вже тоді – їй. Це так вдарило Крістін на нерви, що вона не могла заспокоїтися. Андрій не поїхав грати наступного матчу, а мусив її вдома заспокоювати. Після цього – «бон вояж» до Англії!

Але повернемося до подій недавніх.

Перший матч: Україна—Еспанія. Приємно було слухати національний гімн України й дивитися, як співають гравці. Хтось почислив, що співало тільки чотири, між ними Шевченко. Інші, мабуть, ще не навчилися. Або не мають слуху. На третьому матчі не співало тільки чотири. Якби до фіналу—то всі співали б? Перед матчем Шевченко перехрестився—три рази.

І впало майже «півтузіна» голів (без двох) у ворота України.

Репортери писали, що Шевченко навіть не впрів і ні разу не вдарив у ворота Еспанії. Може, він мав розпорядження «щадитися», бо гратиме в англійському клубі «Челсі»? Власником "Челсі" є російський (чи чий там) олігарх-більйонер Роман Абрамович. А скалічений гравець—що вартий?

«Як він міг спітніти, як не було сонця?» — просто скоментував мій приятель.

Однак слід ствердити, що не тільки Шевченко «не зіпрів», але два перші ворота «здобули» для еспанців українці: перший—з кутового відбився від ноги захисника, а другий стріл—від голови українського гравця. (Казав мій приятель: «Він має квадратну голову зі скісними кутами»). 0:2! Третій подиктував з одинадцятки суддя, який був, мабуть, короткозорий. Бо, як показано на телевізорі, еспанський гравець сам втратив рівновагу й упав, а український його не доторкнувся. Що ж, суддя завжди правий.

Тренер Олег Блохін погрозив, що не буде толерувати в майбутньому такої «нескаліброваної» гри. Однак не всі футболісти однаково переживали програш. Два з них «запивало горе» у бару до пізньої ночі!

Слід згадати, що паралельно до футбольного

турніру, відбувалися тіньові змагання проститутток. (Проституція в Німеччині легалізована й контрольована). Так «змагалися» з мільйонами туристів, що потрібно було інтернаціональної допомоги, й з-за кордону на заклик SOS прибуло 40 тисяч подруг-самарянок.

Наступний матч проти Саудівської Аравії—зовсім протилежної якості і вартості. Вислід 4:0. Шевченко забив гол головою. І «випрацював» іншого, подаючи м'яч другому гравцеві.

— Вміє думати, — коментував мій приятель під час «футбольної сесії» при телевізорах у клубі Спортивного Товариства «Україна» в Торонто.

Гравець Несмачний дістав від судді жовту картку—тобто попередження.

Третій матч проти Тунізії відзначився грою «на високому рівні» — українські гравці били м'яч, щоб літав, як орел, вище і далше. І виграли! Завдяки Шевченкові і «ласкавій фортуні». Шевченко під воротами тунізіців упав. Фортуна була у свистку судді, який подиктував одинадцятиметровий удар. Шевченко забив гол. Вислід 1:0! Коментатори назвали це пенальті «контровесійною децизією» судді. Виглядало, що Шевченко зашпортався черевиком об черевик своєї другої ноги — а може противника? Лежачи на землі, повернувся лицем до судді, руками вказуючи на небо.

— Вміє грати, як справжній актор, — сказав під носом мій приятель.

— Не дуже,—відповів інший. —Бразилієць Кака (який грав у тому самому клубі, що Шевченко — «Міляно» в Італії) славний своєю акторською грою на весь світ. Падає при кожній нагоді і при тому на його обличчі такі вияви мук, як на страстях Ісуса Христа.

Далі на стор. 9

СУЧАСНА «САГА» УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

— Ще одне акторське явище — це торгати чи хапати руками за футболки чи труси противника, щоб його притримати, — зауважив мій сусід зліва.

— Інша «скрита зброя» — лікті, — додав вболівальник справа.

Модерні гравці також оригінальні щодо моди. Може тому, що вони «уніформовані» однаковим спортивним вбранням, то хочуть відрізнятись один від одного бодай волоссям: патлатим, довгим кінським хвостом, кокардою, стриженим на нульку, стоячим клинками, коротким, як щетина, з фарбованими пасками, бритою головою... чи хто який стиль придумає.

Україна у фінальних розиграх!!! Проти Швейцарії, малої держави, жодна команда якої досі не забила була ні одного гола!

Перша половина гри проходила мирно. Гравці подавали м'яч не тільки своїм, але й — «щедро» — противникам. Грали чемно. Суддя показав тільки одну жовту картку — швайцарцеві. Були хвилини, що швайцарці грали механічно, як їхні точні годинники. Вислід 0:0.

У другій половині швайцарці почали більше «вживати сили». Українців «скошують». Шевченко непоголений — це ознака серйозної ситуації — грає, аж піт ллється: дріблює, бігає, стріляє... Головою вдарив м'яч у стовпець воріт. Що ж — не тільки м'яч круглий, але і стовпець... Вислід: 0:0.

Добавка — 15 хвилин. Вислід: 0:0.

Добавка друга: повторення у сповільненому темпі. Є поранені. На щастя, легко. Ох, щоб надійшла остання хвилина, як у матчу Австралії проти Італії, коли під воротами італієць знаменито відіграв роль зафавльованої жертви, а суддя закінчив життя Австралії «євтаназією», призначивши одинадцятку гравцям, а собі, мабуть, тим сумнівним актом вкоротив муки суддівства... Не пощастило на таке «чудо» Україні. Але було інше «чудо».

Пенальті кіцевого фіналу діло хвалити! Після дво-годинної гри, ще кілька хвилин і комусь усміхнеться фортуна. Перший стріляє Шевченко і... м'яко воротареві Паскалеві Цубербюлерові майже в руки! Воротар України Олександр Шовковський відгадав, куди стрілятиме швайцарець — і відбив м'яча. Артем Мілевський забив у ворота. Після нього швайцарець попав у поперечку, Сергій Ребров здобув наступний гол, воротар України перехитрив наступного швайцарця, ще один удар Олега Гусєва по воротах і — перемога!

Спочатку уся команда, як би не вірила, що перемога їхня, але моментально усвідомила історичну хвилину й усі кинулися в обійми, створюючи велику танцюючу в екстазі групу. Навіть тренер Блохін, загартований у політиці, де нема плачу, колишній, а тепер невибраний, нардеп Верховної Ради емоційно просльозився.

Треба віддати належне швайцарцям — вони затримали свій рекорд й не допустили жодного голя підчас усіх матчів. І треба додати: й не забили жодного голя під час пенальтів. Їхній загальний вислід: 0:0!

Україна в чверть фіналі!

Дехто почав називати цей матч другою помаранчевою революцією на міжнародній арені. Тим більше, що на наступний матч мав прилетіти до Гамбурга сам помаранчевий Президент Віктор Ющенко. І прилетів. І дивився, певно переживаючи ще один історичний момент у долі України.

Віва Україна—Віват!!!

Матч проти Італії.

Одні кажуть: м'яч круглий. Другі додають: це, як на війні — вояк стріляє, а Бог кулі носить. Треті: м'яч часом очі має... Мій приятель: як Бог матиме Україну в опіці...

І так було. Італієць ударив м'яч, який, немов мав очі, й «побачив» самий ріг воріт України. Українець головою забив м'яча... у стовпець, а італієць... попри стовпець у ворота! На третій гол не треба було ні очей, ні круглого м'яча, бо так якось склалося, що для італійського гравця отвором стояли цілі ворота України. Не то м'яч, а ціла корова пройшла б крізь них...

— Мрія трісла, як мильна булька, — сказав хтось іззаду залі спортивного Товариства у Торонто, і тяжко зітхнув.

Та ні, мрії не бульки й не тріскають. Ця українська мрія «мріятиме» чотири роки, до наступного світового турніру. Так само, як мріяв народ на помаранчевому Майдані, і продовжує мріяти. Тільки роки для цього в політиці не визначені...

У кінцевому результаті Італія стала світовим героєм, перемігши Німеччину й Францію. Але Україна не програла, ні. Наша ненька залишилася таки в «добірному товаристві»!

Ро-Ко

Життя — це футбол! Не знаєш, коли тебе замінять.

"І ТИ, МОРОЗ?!..."

Продовження зі стор. 2

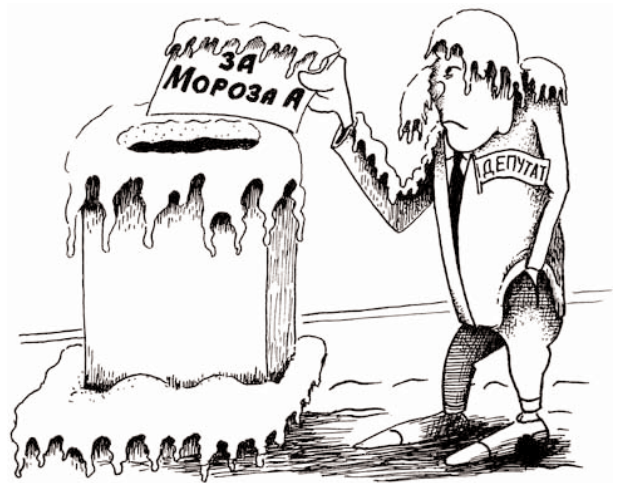
більше ніж «Нашій Україні». Остання теж не чекала такого «фінта» від прихильника футболу та учасника Майдану Олександра Олександровича. Але кар'єролюбний Мороз одним-єдиним розчерком пера послав їх усіх у...

Були різні чутки та версії цієї негативної для усіх людей доброї волі події. Писали, наприклад, що Мороза купили за 40 мільйонів баксів. Від Януковича, мов, дали йому 20 млн. на партію, 20 ще на щось. Було навіть припущення, що це з подачі Президента, щоб не зробити Юлю прем'єром. Останній чутці не дуже вірю. Але в цілому все це дуже прикро та може коштувати Президенту навіть його посади... Помаранчевий табір програє, білосині беруть реванш. Чи за це боровся Майдан?

Я ніколи не вірив дуже Морозу, але коли він в 2004 році примкнув до помаранчевих – я став поважати цього політика. Він стояв на Майдані, вигукував промови проти Кучми, Януковича, кланів... Майдан волав: «Мо-роз! Мо-роз!...»). Перед цьогорічними парламентськими виборами він неодноразово запевняв, що соціалісти – за європейський вибір, клявся, що ніколи не піде на згоду з «Партією регіонів»... Я міг би припустити такий крок з боку комуністів, хоча вони теж весь час запевняють людей, що борються з олігархами (як з біло-блакитними, так і з помаранчевими) та в жодні коаліції вступати не будуть. Але комуністи сьогодні в Україні зовсім не ті, що були колись. Петро

Симоненко, лідер комуністів, тільки балакає. Це в нього майже по шаблону. Він записується до трибуни на виступ (інколи хтось з його партії записується та потім передає йому слово). Не кажучи майже нічого по суті питання, що обговорюється, починає усіх лаяти, критикувати і закінчується це словоблуддя реплікою «А ми, комуністи...». Далі у Симоненка йдуть, як правило, цілком безглузді пропозиції, переважно загального плану, наприклад єднання Росії, України та Білорусі, поділитись олігархам своїми грошима з трудящими (спочатку віддати їм, комуністам, а вони «передадуть» трудящим) й таке інше... Жодної реальної справи за багато років в Парламенті України комуністи так і не зробили. Тому зараз

їх аж 7 у Верховній Раді.

Інша справа – соціалісти, вони завжди були налаштовані на справжню працю. Вони щось робили, менше балакали дурниць. В уряді були їхні міністри: Луценко – міністр внутрішніх справ, Баранівський – міністр сільського господарства, Ніколаєнко – міністр освіти. Соціалістка Семенюк очолила Фонд державного майна України. Сам Мороз неодноразово їздив до Європи, виступав в соцінтерні, до якого ця партія вступила, в інших міжнародних інституціях. Тому до цього вчинку я, як і багато моїх співвітчизників, вважали Мороза серйозним політиком. Вчинок перекреслив все. Звичайно, можна аплодувати шахрайській «спритності рук» – він використав ситуацію, та можливо забезпечив свою старість, та й не тільки свою. Браво, Сан

Закінчення на стор. 11

"І ТИ, МОРОЗ?!.."

Саніч! Але за вас вже більше, мабуть, ніхто не проголосує. Ніколи. Не розумію, навіщо така «слава» наприкінці політичної кар'єри? Хоча – йому видніше...

Попередня коаліція, «помаранчева», робилась дуже довго. З цього були свої причини, незважаючи на те що погляди на багато речей в коаліціантів співпадали. БЮТ вимагала тільки одного прем'єра – Юлію Тимошенко. «Наша Україна» прагнула «працевлаштувати» на місце спікера Петра Порошенка. Соціалісти теж претендували на це місце. Але не тільки в амбіціях справа. В коаліційній угоді узгоджували кожен пункт, кожне слово, щоб усі були «довольні»... Звіряли з Конституцією. Наступну коаліцію, так звану «антикризову» підписали вміть, за один день (можливо лідери сторін, що підписувалися, навіть не читали тексту). При цьому соціалісти – «відМОРОЗки» (як їх зараз ласкаво називають БЮТівці) так поспішали, що навіть не відкликали свій підпис з попередньої коаліційної угоди. До речі, цей факт є неабияке порушення. Це незважаючи на те, що в підписуючих сторін багато цілком протилежних розбіжностей в поглядах на політику та взагалі на світ в цілому. Що спільного є у донецькій кланово-бізнесово-олігархічної «Партії Регіонів» (з її кримінальним «душком», російською орієнтацією та тіньовими справами) з Комуністичною партією, яка нібито засуджує капіталізм в усіх його проявах, та з Соціалістичною партією, яка пропонує ліберальну, зорієнтовану на Європу та європейські цінності політику? Та майже нічого, за винятком того, що й «регіонали» й комуністи однаково люблять Росію (покі гроші дає). Соціалісти і в цьому відрізнялись. Але ж коаліцію з цих трьох політичних сил зробили. Майже миттєво. Зараз вони, як друзяки, пропагують одне одного, голосують майже одноголосно, як в совєцькі часи. Парадокс. Хіба думали прихильники (нехай і малочисельні) хоча б тих же комуністів, що їхні «борці за трудящих» будуть брататись з олігархами? Це їм не наснилося б і вві сні (що б Ленін подумав?). Про соціалістів вже мовчу...

От вам і боротьба з корупцією! Звідки таке фінансування в «Хартії Легіонів» (так

гумористично «Партію Регіонів» зараз називають БЮТівці)? З якої кишені? З кишені Ахметова чи з російської? А може й з тої, й з тої разом? Ще з якої? А от Президент у нас виявився занадто м'якою людиною, боїться розігнати всю цю «шайку-лейку», боїться щоб Україна не постала перед світом, як така, що бореться проти опонентів недемократичними методами?

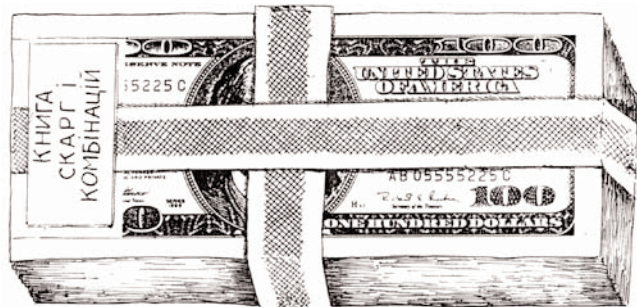
До слова сказати: в новоствореній коаліції присутні усі кольори російського прапора. Дивиться самі: «Партія Регіонів» – білий з синім колір. Комуністи – червоні. Соціалісти – теж червоні (лише з малиновим відтінком). От вам і «триколір». Росія якось дуже підозріло швидко зраділа цій новій «зрадницький» коаліції. Висновки ви можете зробити самі. Це можна було б вважати такою собі випадковістю, але цікавою.

Ще про одне. Заступник Мороза по соцпартії Йосип Вінський подав у відставку та вийшов з партії. Вийшло з партії також ще чимало людей, з них Юрій Луценко, міністр внутрішніх справ в уряді Єханурова, давній соратник Мороза та непримирний борець з кланами, оргзлочинністю та «кучмізмом» (брат Юрія Луценка, який теж був членом Соцпартії, навіть публічно спалив свій членський квиток).

Отака історія зради, цікава, трагікомічна та повчальна подія літа 2006 року. Разом з багатьма іншими літніми подіями, серед яких найяскравіша – Чемпіонат світу з футболу, де наші хлопці вийшли в чвертьфінал. Україна показала, що в неї є ще й справжні герої, крім політиків.

Але подія з триколірною коаліцією – це така ж дивина для народу України, як заМОРОЗки серед теплого літа.

**Вадим Шевченко,
художник "Всесміху". Київ.**

ГАННА ЧЕРІНЬ ЖАРТИ ЖАРИТЬ

ЛИСТ

Шановна пані Раїсо!

**Мене питають деякі читачі
Вашого журналу: "А чому у
"Всесміху" нема Ваших
творів?" Мені здається, що
такі запитання можна було б
послати до Вас.**

**Тому я, як відповідь на це
запитання, посилаю Вам
кілька віршів. Це - вірші
останньо написані.**

**Вони, може, не такі сміш-
ні, щоб від сміху можна
було луснути, але зате в них
є зміст.**

**Бажаю успіху у Вашій
багатогранній діяльності -
сподіваюсь, що "Всесміх"
займатиме все таки головне
місце.**

З пошаною – Ганна Черінь

ВІДПОВІДЬ

Справедливе зауваження!
Занедбати твори Ганни Че-
рінь?! Непростимо! Ми не від-
несли Вашу творчість на дру-
гий план, дорога і давня наша
авторко. Може, невеликий за
розміром "Всесміх" не встигає
за Вашими темпами творення,
може, забагато матеріалів у

редакційній шухляді – всім
хочеться дати шанс. Та Ви –
пані Ганна незамінима, рівних
Вам у діаспорі просто нема.
Нашому журналові без Вас
ніяк не обійтись. Як і Вам без
"Всесміху". Бо де ж іще?

Ваше писання – смішне і
розважливе – перш за все ро-
зумне й оригінальне. І просте
до геніальності. Пам'ятаю,
років 13 тому я розкрила від
Вас листа і, дивлячись на
мрячку за вікном, читала Ваші
рядки: "Іде дощ іде бо так
треба велика мощ падає з
неба дощ іде до мене й до
тебе а потім піде знов до неба
бо так треба".

Сильно! Або в сьогодніш-
ньому листі – в добірці "З
редакційного коша":

А ось мій вірш.
Від тих, що друкують,
він далекі не гірш.

Посилаю вам оцей допис
(Вибачаюся за скоропис).
Якщо в газету не піде,
То вишліть хоч десять "де".

Дякую, що без фальшивої
скромності постукали у
редакційні двері (Хоч підписані
ці рядки: Джек Безталанний,
тимчасово в Філадельфії).

Ваші поетичні легко
впізнаються:

Я людина обережна,
Все обдумую відлежно.
Як мені дають питання,
В голові стає хитання.
Не скажу ні "ні", ні "так",
Бо можливо буде всяк.
А щоб якимось козирнути,
Відповідь: "Та може бути".
І не так, і не ні,
Ані вам, ні мені.

У моїй уяві вже вишикувалася
шеренга прототипів – людей,
яких я добре знаю. А у вашій?

І так в усьому – легко, мов
пальцем в небо.

На порозі

Як там справи в Україні?

- Солов'їні:

Вже весна, тьох-тьох, цюр-цюр,
Володіє всім Амур.

Дуже добре! А в державі:

Як там ліві, як там праві?

- Все нормально, все гаразд,
Перелазим перелаз.

Чи прямуємо до згоди?

- У дорозі!

Чи далеко до свободи?

- На порозі, на порозі...

Всі радіють перемозі,
П'ють горілку у знемозі
Й засинають по дорозі
На чийсь чужім порозі...

А в діаспорі - АБСОЛЮТНО

В нас така вдосконалена мова!
Термін винайшли ми сервітутно
На потребу потрібного слова:
АБСОЛЮТНО!

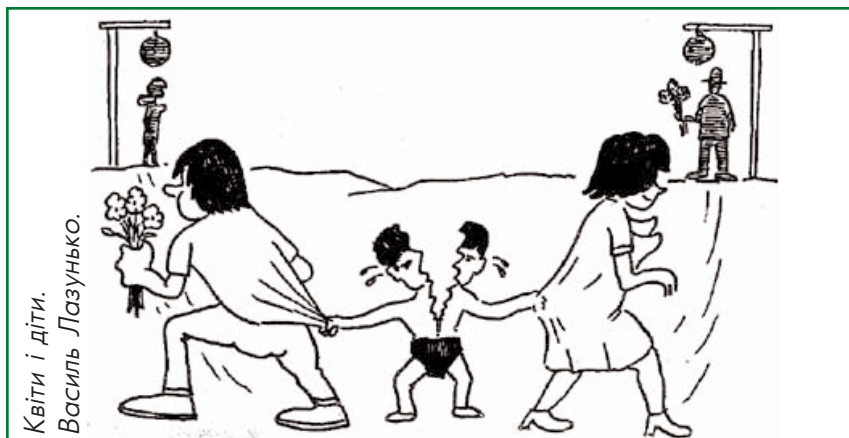
Як дадуть вам водички
напитись,

Усміхніться, й скажіть
шалапутно:

- Варто б випивку чимсь
закусити...

АБСОЛЮТНО!

Далі на стор. 13

Квіти і діти.
Василь Лазунько.

ГАННА ЧЕРІНЬ

В гумористах є теж графомани,
Що невтомно гримлять в барабани.
Грім і галас - а сміху не чути -
АБСОЛЮТНО!

Як боротися за православ'я?
Просто? Сторч? Навпрошки?
Прямокутно?
Відгадайте: чи вірно вгадав я?
АБСОЛЮТНО!

Чи допоможе коньяк - бурачиха,
Як на серці зболючено-мутно?..
Не допоможе нічого від лиха -
АБСОЛЮТНО!

Щоб кохану свою не збудити,
Підступайте до неї нечутно...
Цебто, підступ потрібно
вчинити?
АБСОЛЮТНО!

Як душа утікає у п'яти,
Як навколо стає вихрокрутно,
Не виходити краще з хати
АБСОЛЮТНО!

В нас свобода. Навіщо
мовчати?..
А як справді живеться скрутно -
Як болить, то хоч можна кричати
АБСОЛЮТНО!

Ще з Ганниного "Редакційно-
го коша", хоч я охоче підписа-
лася б під цим:

Ріжуть редакторські нерви
Отримані в пошті шедеври:

Ой чому, ой чому
В нас чемає каші?
А тому, а тому,
Що немає паші...

Паша Наємець
с. Великі Рогаті Корови.
• • •

Молоко заспівало - і досить.
Чого ж воно плаче туманно?
Хто інтелігентности просить,
Той умирає гуманно.

Селепко Бовтун,
Студент університету.

Розумію, це прямий натяк на
деякі поезії, що "Всесміх"
друкує. Даруйте, не в сім дано
талант, але бачити своє
писання надрукованим хочуть
усі. І Ваш Граф Оман.

Граф-Оман на Майдані

Коло церкви на майдані
Я сидів на чемойдані,
Набурмосившись, як сич.
То нічого, що навколо,
Від Печерська до Подолу
Запорізька Січ...

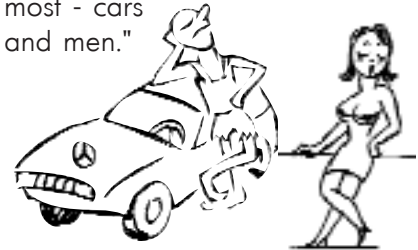
То новітні запорожці
У наметах насторожці
Волю стерегли.

А я, наче щур, ховався,
Бо забув уже як звався,
Зиркав з-під поли -
А в руках тримав я візу
І спаковану валізу,
На літак чекав.
Прапори жовтогарячі
Може вже востаннє бачив,
Кращого шукав!

Їхав я на масло-сало,
Бо в вітчизні того мало,
Не напрацював.
Тож поїду закордон,
Буду жити, як барон.

**Пан Баран,
у мріях Граф Оман.**

A man scanned the guests at a party and spotted an attractive woman standing alone. He approached her and asked her name. "My name is Carmen," she told him. "That's a beautiful name," he said. "Is it a family name?" "No," she replied. "I gave it to myself. It reflects the things I like most - cars and men."

анекдот

Сидить хлопець у барі. Підходить до нього гарна дівчина і каже:

— За 100 доларів я тобі покажу цілий світ.

Він подивився на неї і відповідає:

— Я дуже радо поїду з тобою по світі, але я маю тільки 20 олярів. Чи ти могла б скинути мене у Вінніпезі, а дальше то вже їдь сама?

• • •

Асистентка в театрі проводить людей до їх місць. А тут побачила мужчину, який лежить посередині проходу. Вона до нього:

— Ви не можете тут лежати, людям перешкоджаєте. Що з вами?

Він мовчить, тільки дивиться на неї. Вона поклікала менеджера, він пробує до нього говорити, але той тільки дивиться на нього мовчки. Менеджер поклікав поліцію. І поліція не ному нічого зробити.

— Може він не розуміє по англійськи? — каже один поліціант до другого. — Звідки ти?

— З балкона, — показує мужчина пальцем угору.

Прислала Леся Качка. Торонто

ОДА САЛУ

О ти, що на ймення і прізвище Сало!
 О ти, що недавно ще бігло й скакало!
 О ти, що ще вчора і рохкало й рило,
 Що хвостиком куцим бездумно крутило!
 О ти, що іменник середнього роду!
 О ти, що в харчах не утратило моду!
 О ти, на долоню або на п'ять пальців,
 О ти, що міняєшся в шкварках і в смальці!
 Ти вуджене димом, топлене вогнем,
 І шкіркою вкрите неначе брилем!
 О ти, без паперу білюський пломбір!
 О ти, що на тобі зриває кіт зір!
 Ти купане в солі, ти щедро солене!
 О ти, поперчене і почасничене!
 О ти, дуже давнє і вічно класичне!
 О ти, найрідніше і патріотичне!
 О ти, що спокійно лягаєш під ніж!
 О ти, що людина від тебе сильніш!
 Хтось бреше, що ти в нас є холестеринне,
 Ти, бідне, у наших хворобах не винне!
 О ти, що кохають тебе хлібороби,
 Прем'єри й поети, свої і заброді!
 О ти, що мені тебе мало і мало!
 О, сало, мене ти навіки зассало!
 Де Ленін стояв на міцнім п'єдесталі —
 Поставимо, браття, шмат сала на салі.
 І хто Президентом Вкраїни не стане —
 Народ сало їстоньки не перестане!

Микола Савчук.

Оксана Соколик (Сидорчук)

SALUS POPULI / БЛАГО НАРОДУ

(Лінгвістично-історичний дискурс)

Salus populi suprema lex esto.
 (Благо народу — найвищий закон. [лат])
 Цицерон

Сиджу я за столом (робочим, звісно) і пишу.
 На краєчку стола, вільного від паперів-книжок-
 дискет-газет-дисків-зошитів-листів-рахунків-папок-
 ручок-маркерів-ножиць-конвертів-скотчів-
 коректорів-олівців-стейплерів... на таці стоїть
 джазва із гарячою чорнезно-солодкою кавою,
 мініатюрне горнятко і така ж мініатюрна
 тарілочка. А на ній — світло очей моїх, радість
 шлунку мого, пісня надхнення мого — сало!
 Воно таке ніжно-біле і тоненьке, що крізь нього
 можна розгледіти дірочки на чорному житньому
 хлібі під сподом. Воно має такі делікатні рум'янци
 по собі, що крізь них можна дивитися на
 Канаду чи Америку, і бачити Україну. Воно
 дивовижним чином уміє перетворюватися із
 фізичної поживи на духовну. Особливо, якщо з
 цибулькою...

Скільки чули ми, українці, в Україні і не в
 Україні суцці, кпинів та єхидних знущань над
 нашим національним продуктом — салом! Але
 нашу любов до сала ніхто не переkreслить.
 Самі їмо, друзів пригортаємо, сусідам даємо і
 ворогам рекомендуємо. Бо в чому ж сила? В
 салі сила! Чим більше у нас сала, тим легше
 нам пережити знегоди!

Сало копчене, солене, мариноване, запечене
 і варене, свіжісіньке чи добре просолене й
 вистояне, з перцем і часником, з паприкою чи
 тміном... А як неповторно увінчують гору
 вареників чи галушок у полумиску ароматні,
 рум'яні та хрумкі шкварочки! Вже від самої уяви
 починається, по науковому висловлюючись,
 саливація (себто слиновиділення).

Вже навіть діти знають, що Україна —
 колиска світової цивілізації. І плуг, і гончарне

Далі на стор. 15

SALUS POPULI / БЛАГО НАРОДУСаломія Свиначчук**Мої пригоди з салом у Канаді,
або****Як я стала вегетаріанкою**

коло ми придумали, і писемність. Від чого такий розум? Від сала! Єгиптяни ще й фундамент до своїх пірамід не заливали, коли трипільці-українці жили собі любісінько у двоповерхових, з каменю будованих кондомініумах, вирощували пшениченьку, гончарували, писанкарювали і ... їли сало. Свою любов до сала українці поширили у світі серед багатьох народів. Не треба далеко ходити. Відкриймо стародавню історію чи словник-енциклопедію: у чужоземних культурах присутнє наше сало...

Візьмімо римських саліїв. Ці жерці своїми піснями дали початок римській літературі. А все — завдяки салу. Поїли нашого національного продукту — і заспівали. Не було би сала — не було б і шедеврів давньоримської літератури. Воістину: буде сало — буде пісня!

Навіть римську богиню успіху і здоров'я звали не як-небудь, а Салюс (Salus).

Ще дійшло до нас із античності слово колосальний — це той, що був, є і буде коло сала.

Відомі в давній історії жінки — Саломея чи Мессаліна — теж своїми іменами рекламували сало (видно, на ньому, рідненькому, викохали свої спокусливі форми).

Іудейський цар Соломон — теж наша людина. Колись він був Сало-мен, але як перейшов на релігію, що забороняє їсти сало, то довелося підкорегувати й ім'я.

Середньовічні васали — це люди, котрі відповідали за доставку сала до столу своїх сеньйорів.

Як ви думаєте, завдяки чому розквітнув Версаль у Парижі? Завдяки салу! Тому й назвав його король Людовік Штурханадцятий — Версаль.

Та й французький салон — це місце,

Прочитала я в журналі замітку п. Коника з Едмонтону, що "справжній українець любить не McDonald's, а сало". Боляче мені стало і за себе, і за сало. Хоч жартувати — то не гріх, а я думаю, той пан невдало пожартував. Мало того, що багато українців покинули рідну неньку-Україну в її найтяжчий час (розбудови та приватизації), так ще і сало розлюбили! Цвенькати по-агліцьки почали та по Макдональдсах бігати. Їсти ж хочеться кожного дня. От і несемо той тяжко зароблений доляр тому Маку.

Не знаю, може де і є тут український ресторан під назвою "Salo" (Канада країна велка!) Але тут, де я живу, рідного слова не зустрінеш. Одні ієрогліфи і кольорові дракони. Може, то "сало" по-драконівськи написано — невідомо. Тутешні українці ходять у ресторан частіше, ніж до церкви і називають його "У чайнамена". Але там українського сала, у 4 пальці завтовшки, не знайдеш. А тутешнє сало... Навіть язык не повернеться його так назвати. Та й зроблений той "бейкон" з якоїсь не української свині.

Маю я тут подругу — справжню українку. Вона ретельно слідує за моєю дієтою, мовою та патріотизмом. Боїться, щоби я не збилася на мультикультурні манівці. Сподобала я собі італійську піцу та овочі, зготовані "чайнаменом". А подруга каже, що треба любити своє національне, тобто сало. Я її переконую, що то є "холестра", а вона мені: "Холестра українська корисна для українського тіла."

Якось зібралася я відвідати матусю в Україні. Просить мене подруга привезти їй з України шматочок сала. Я б і рада зробити їй приємне, але закон Канади забороняє ввозити в країну такі знамениті українські продукти, як самогон і сало. Кажу, що буду мати клопіт на кордоні за таку контрабанду, тому боюся. А подруга радить: "На митниці у Торонто вибирай віконце з офіцером-жінкою, бажано пишнотілою, рум'яною, але унікай офіцерів із тюрбаном на голові."

Гостювала я у родини в Україні аж два місяці.

Закінчення на стор. 17

Закінчення на стор. 16

Мої пригоди з салом

Закінчення зі стор. 15

Сало їла, самогон мамин куштувала. Та прийшов час повертатися до Канади. Склала я валізу, готова до відлету. І тут згадала про дане мною слово подрузі. Я від хвилювання навіть спати не могла - снилося щоночі, як ховаю величезний кусень сала в тюрбан і ніяк теє сало не можу туди запхнути. Розказала я про свою журбу братові. Він порадив: "А ти поріж те сало на шматки, загорни у папір і обклади ним пазуху. Справжньої, української пазухи не маєш, то всі подумают, що ти така пишна від природи. Сало - то не бомба і не пістолет, ніхто його не просвітить ніякими рентгенами."

Отож, вся родина взяла участь в операції "Контрасалабанда". Братова випозичила мені "збрую" (вона — молодиця пишна, вдатна, як пасочка. Брат із одного її "бра" може собі аж два капелюхи від сонця зробити). Жінки вкладали шарами сало на моє тіло, а брат із сусідньої кімнати давав поради, бо до "процесу" його не допустили. Після "салообкладання" довелося і блюзку у братової позичити. Отож, коли все було зроблено, я глянула в люстерко — мати рідна! Фотомодель! Викапана Памела Андерсон! На Заході жінки страшні тисячі платять за силіконову красу. А мій "салоконовий" бюст обійшовся у кілька гривень.

Надійшла година розлуки. Попрощалася з ріднею і вирушила в дорогу. Коли йшла, то намацувала ногами шлях, бо за грудьми не бачила дороги.

В літаку моє місце виявилось посередині. По обидва боки — чоловіки: українець (львів'янин) і якийсь не наш, на Бін Ладена схожий. Вони "зміряли" мою статуру і сковтнули слину. "Невже сало пахне?" — подумала я.

Дорога до Канади довга. Без "ста грам" не обійшлося. Випили ми з сусідами по одній. Випили по другій. Не встигли випити по четвертій — приземлилися у Торонто. "Контрабанду" в декларацію я не вписала, звичайно, але певно, вона була написана на моєму лиці, бо брехати я не вмію з дитинства. Якщо вірити, що очі — це дзеркало душі, то у моїх були два великі шматки сала.

На митниці підійшла до офіцера-жінки (як подруга вчила). Віддала їй декларацію. Чекаю. Вона щось записує, мототонно питає. А потім відриває голову від паперів: "Do you have SALO?". Я мало не зомліла. "No-o-o-o!" — простогнала у відповідь і чомусь прикрила руками груди. Там під товстим шаром сала бухало моє серце. Офіцер щось відмітила у паперах і дозволила йти.

Іду. Дрижу. Ноги мліють. Розум залишився у літаку. Ось і вихід. Але дорогу перекривають два здоровенні офіцери — мужчини! В тюрбанах!!! Вони ще раз проглянули мої папери і скерували мене до гурту людей. Я підійшла і відчула дивний запах. Зусібч чимось смерділо. Розглянулася я навколо, а мене оточили люди із котами, собаками, папугами та іншою звіриною у клітках. Отут я ожила. Е ні, думаю. Ви мене так просто не візьмете! Я не допущу дискримінації українського САЛА! Тут навколо стоять люди з живим м'ясом та салом, зі смердячими "ковбасками" у клітках — і їх захищає закон. А я зі своїм, запеченим на соломі, із пахучою шкіркою, без грама американської холестри, салом маю тремтіти та ховатися?! Не бувати цьому!

Я набрала повні груди повітря, розпрямила плечі і посунула своїм бюстом на митного офіцера. Це була жінка. На одному диханні я висловила все, що я думаю про свою смердячу компанію і сказала, що не розумію, що я роблю серед цього хвостатого і зубатого товариства, адже не маю ані пса, ані kota, ані крокодила з бегемотом. Все це я випалила рідною українською мовою з буковинським акцентом. Офіцер засміялась і... відпустила мене.

Вийшла я на волю, себто на повітря, глибоко вдихнула і відчула, як по животі стікає щось гаряче. На блузі були дві великі масні плями. Сало перетворювалося на смалець.

Після цієї пригоди написали ми із подругою відкритого листа да Парламенту. Вимагали припинити репресії проти українського національного символу. Канада — вільна держава. Якщо одні носять тюрбани на голові, ножі на шиї і кільця у носі, то чому я не можу вільно носити сало за пазухою? "Людській глупоті немає меж." І підпис — Сало Анонім Іванович. Дійсно, меж нема...

**Саломія Свиначчук із салища
міського типу Салоскачеван, Канада**

SALUS POPULI / БЛАГО НАРОДУ

Закінчення зі стор. 15

де можна, спокійно бесідувати з поважними людьми за келихом шампанського, закусуючи салом.

Салат — це овоч, який конче потребує до себе сала. Бо так смачніше. А ще сало смакує із борщем та хлібом — білим, пшеничним, ще тепленьким... або чорним, трішки причерствілим.

Коли людина гарно наїсться сала, то одержує таку енергію, що хоче стрибати, підскакувати, перевертатися. Так з'явилося у спорті сальто мортале.

Кажуть, що ящірка саламандра у вогні не горить — її сало оберігає. Пошкварчить, пошипить і живою залишиться.

Той, хто має бизнес, добре знає, що різницю між грошовими надходженнями і витратами вимірюють салом. Її так і називають — сальдо. Італійські співаки виводять чарівне бельканто: "О сало! О сало моє! Люблю тебе! Люблю-у-у те-е-бе-е-!"

А скільки наш народ склав приказок і прислів'їв про сало:

Сало сила — спорт могила!

Хто знав біду, той сало їсть без хліба.

Поки грубий схудне — худий здохне (бо не їв сала)!

Не підмажеш (салом) — не поїдеш.

Найкраща птиця — то ковбасало!

Словом, нашому салові пора ставити пам'ятник. І нехай він буде вкритий тонюсіньким шаром сусального золота!

Ставлю крапку. Допиваю каву і беруся до найсмачнішої у світі канапки — хліба з салом. Ам-м-м! Ум-м-м! Смакота! Хочете шматочок?

Оксана Соколик (Сидорчук)

Про сало — без жартів

Поради народного лікаря Наталії Зубицької (Земної)

Сало — корисне

У салі, порівняно з вершковим маслом, удвічі менше холестерину. Крім того, сало більш стійке до окислення. Варто маслу постояти кілька днів, і на ньому з'являється отруйний жовтий наліт. Тому їсти його вже не можна. А сало окислюється набагато повільніше, що робить його більш надійним у зберіганні.

Але найголовніше — сало містить понад 60% мононенасиченої олеїнової кислоти. Це робить його дуже близьким до маслинової олії, дієтичні та лікувальні властивості якої добре відомі.

Олеїнова кислота, розщеплюючись у шлунку, вбудовується в наш власний жир, і чим більше, тим краще. Річ у тім, що в процесі перекисного окислення жирних кислот (або ліпідів) в організмі утворюються токсичні продукти, від яких страждають мембрани клітин, а це — прямий шлях до атеросклерозу і онкозахворювань. Тож олеїнова кислота — головний вартовий, що перешкоджає окисненню ліпідів. З цього погляду сало — один із найбільш корисних продуктів харчування.

Продовження ОДА САЛУ на стор. 18

Їдуть у поїзді рабин і український католицький священик. Священик дістає сало, ріже його на кусочки сладе на скибку хліба і їсть. Рабин дивиться на нього сумними голодними очима

— Хочете? — католик показує на шмат у штири пальці.

— Дякую, — каже рабин, — але нам не можна.

— Гм, а якби ви знали, яке то добре...

— А ви маєте жінку — питає рабин.

— Ні, нам не можна, — відповідає священик.

— О, а якби ви знали, яке то добре...

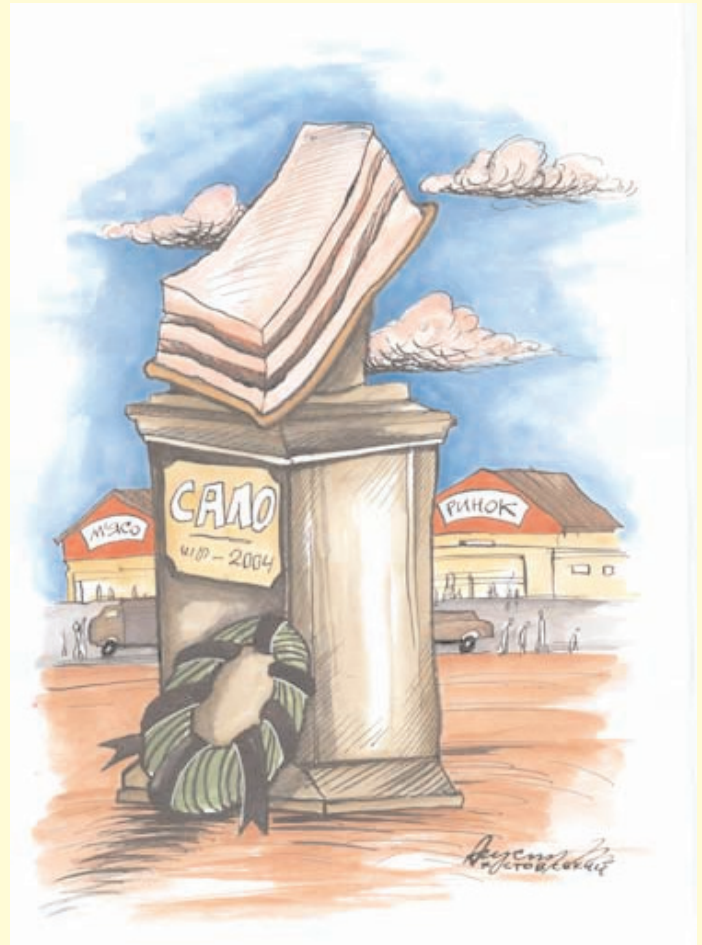
Павло Глазовий

Українське сало

Над безмежним океаном
Лайнер проліта,
А в салоні дід старенький
Сало упліта.
Пахне салом українським
На увесь літак.
Підбігає стюардеса
І говорить так:
— Командір наш сало любить,
Он у нас хохол.
Просіт он кусочек сала
Принести на стол.
Настовбурчились у діда
Вуса, наче дріт.
— Він не буде їсти сала, —
Відмовляє дід.
Вертається стюардеса
Через п'ять хвилин.
— А у нас любитель сала
Єсть єщо одін.
— А це ж хто? — старий питає.
— Наш второй пілот.
Он хохол и любить сало.
Щирий патріот.
Дід серветкою утерся:
— Дівко чи мадам,
Він не буде їсти сала,
Повторяю вам.
Стюардеса пильно в очі
Дивиться йому.
— Як це так — не буде їсти...
Поясніть, чому.
Дід насупився сердито:
— Поясню, мадам.
Той і цей не будуть їсти
Тому, що не дам.
Українцям дав би сала,
А хохлам — не дам!

На базарі

— Тітко, у вас сало свіже?
— Свіже, свіже, вранці ще
бігало.

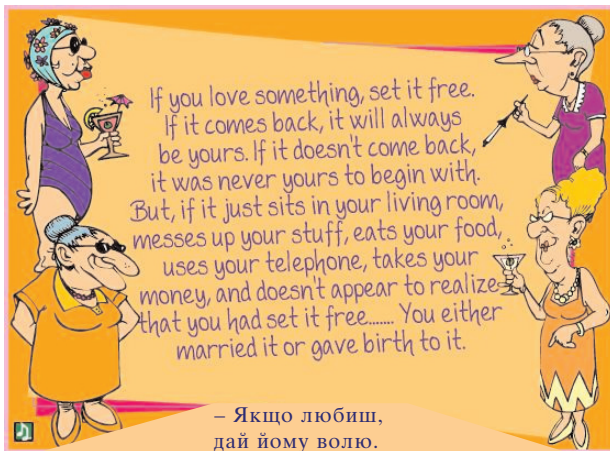
НАСТУПНЕ ЧИСЛО "ВСЕСМІХУ" — ЮВІЛЕЙНЕ

СВЯТКУЙТЕ З НАМИ!

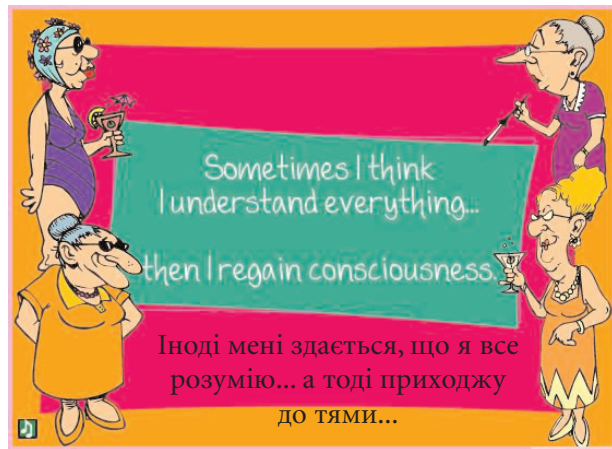
У вересні ВСЕСМІХУ сповняється 15 років

Народившись в 1991 році в
ознаменування
проголошення незалежності
України, "Всесміх" виріс в
унікальне видання
політичної сатири і
українського національного
гумору. Немає іншого
журналу як "Всесміх"!
Дорогі читачі,
святкуйте з нами!
Порадуйте свій веселий
журнал щедрими датками
на пресовий фонд.

- Якщо повернеться – то залишиться з тобою назавжди;
- Якщо не повернеться – значить ніколи не належало тобі;
- Але якщо це сидить у тебе в домі, сміється, користується твоїм телефоном, бере в тебе гроші, і навіть не розуміє, що ти його відпускаєш....
...То ти або одружена з цим, або народила це.

Як добре бути жінкою!
Допомагаймо жінкам жити довше.
Дайте прочитати ці невинні жарти іншим, і нагадайте їм, що нема нічого образливого в тому, щоб посміятися над своїми маленькими життєвими дивацтвами.
УСМІХНІТЬСЯ!

A man asked his wife, "What would you most like for your birthday?"

She said, "I'd love to be ten again."

On the morning of her birthday, he got her up bright and early and off they went to a theme park. He put her on every ride in the park, the Death Slide, The Screaming Loop, the Wall of Fear. Everything there was, she had a go.

She staggered out of the theme park five hours later, her head reeling and her stomach upside down. Into McDonald's they went, where she was given a Double Big Mac with extra fries and a strawberry shake. Then off to a movie theater, more burgers, popcorn, cola and sweets. At last she staggered home with her husband and collapsed into bed.

Her husband leaned over and asked, "Well, dear, what was it like being ten again?"

One eye opened and she groaned, "Actually I meant dress size."

Люблю читати "Всесміх".
Перечитую по кілька разів. При
нагоді випожичаю для приятелів,
щоб прочитали, посміялися та на-
брали охоти передплатити. Обіця-
нки все маю. Може дехто і випов-
нить свою обіцянку — не пожаліє.

В. Козак. Торонто

Дорога пані Редактор! Тримайте
рівномірний курс "Всесміху", гумору
українського народу. Бо це є
скарб і дороговказ для наших полі-
тиків: де треба стати на сторожі
нашого доброго ім'я України,
людина потребує доброго гумору,
щоби не піддаватися зневірі.

**З повагою до Вас — Мирон
Луцишин, член Комітету
допомоги сиротам в Україні.
Фенікс, Арізона**

**В минулому числі було
надруковано про бенкет в честь
директорки Дому І. Франка у
Торонто п. Є. Пастернак. Редакція
"Всесміху" одержала багато
відгуків. Друкуємо частину з них.**

У розповіді директорку старечого
дому в Місісага, Ви зробили деліка-
тний "реверанс": кольнувши і нашу
пресу і саму ювілярку за ігнорацію
піонерів, що у 50-их роках заклали
"цеголки" того Дому, Ви, щоб не
образити достойну паню, похвали-
ли її велич, достойну Клеопатри. Це
дипломатично, бо в її праці є до-
сить і гіркого і солодкого, тут, як
кажуть, "без водкі не разберьош".
Історія все покриє, а в скрижалі
записують тих, хто підхопив прапор,
а не тих, хто його здійняв.

До речі, достойна пані доктор-
магістер Пастернак має 57 грамот
і 51 медаль. Куди тому Брежневу!

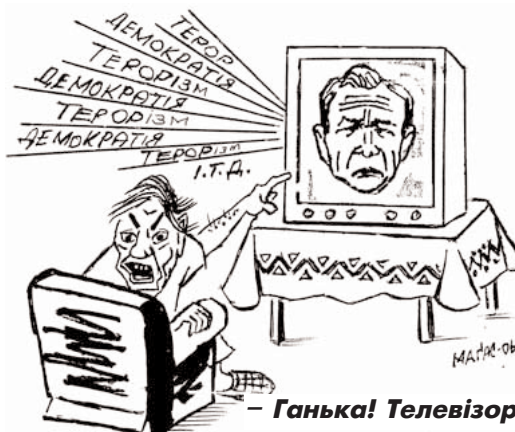
**(Запис на телефонному
відповідачі редакції "Всесміху")**

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

Шановна редакція!

В минулому числі (липень, 2006) ви надрукували два
малюнки славного пана Магаса, які, на мою думку,
мали б мати якесь пояснення.

Да стор. 2 намальований який очманілий дятко,
кричить щось, тикаючи на Буша у телевізорі. Що він
кричить? Що Буш іде на Канаду з демократією і
тероризмом (чи русским тероризмом?). То прогашна
карта, бо тероризму у нас нема, оливи також, а
демократії своєї аж забагато.

— Ганька! Телевізор зіпсувся!

ВІД РЕДАКЦІЇ: Без паніки, шановна пані Валентино.
Ось Вам підпис. Спіть спокійно.

Другий малюнок, на стор. 3. Що там ворожка
наворожила прекрасній Юлії? Може жениха в особі
Порошенка? Відомо, між ними любов "до гроба".
Ха-ха!

**Валентина Прохоренко (не Порошенко — не
зробіть знов помилки!) Ніагара-он-Лейк, Онтаріо**

— Прошу Мадам, чи можете сказати, коли
повернусь до прем'єрського престолу?

— Я бачу тільки, як моя куля міняє колір із
помаранчевого на біло-синій і червоний.

Манько Холєва пише

Якби хто випадково

спитав мене, що то є геронтологія...

Геронтологія, на мою думку, то є така собі наука, що дипломов із неї наділяють тільки таких, жи потрафет (як то поляк каже) зробити "з ігли вігли, а з ангела чорта".

Я знаю єдну таку паню жи также закінчила курс геронтології і що вона стала завідувачкою старечого дому в Торонті.

Єдного дня та пані, як прийшли ксьондзи сповідати бажаючих у тім домі, то пані замкнула їм перед носом двері, а як англіцка газета тим фактом поцікавиласі, то пані пояснила причину жи вона то зробила з милосердя, бо не хтіла жиби ті старі люди почувалисі жи завтра вони будуть мусіли умирати.

Але не знайшлося теперки другої такої милосердної особи щоб замкнула на сім запорів саму паню настоятельку старечого дому, коли українські патрійоти міста Торонта придумали улаштувати для неї великий бенкет. Вони не взяли під увагу, що Дім культури, де проводивсі бенкет, є на українському цвинтари в Оквил, близько гробів. А то могло навіяти 87-літній пані зле пророкування. І ше невідомо чи на тому бенкеті був відповідний священик, жи був би до вподоби пані настоятельці чтобы висповідати.

А стосовно дипльоми геронтології, то для мене, Манька, то не має жадного значіння. От приміром, о. мітрат Татарин збудував у Торонті велику церкву, коло неї старечий дім не менш удекорований писанками, як деінде, і школу нашим гітьом, жи є венци важливим для здорової ментальности. І то всьо о. Татарин якось придбав без докторату і геронтології.

8 червня нашому давньому дописувачеві, сміхотерапевту д-ру Стецьківу сповнилося 85 років. "Всесміх" успішно забув привітати його на своїх сторінках (тільки на словах). Інші люди прислали чисельні вітання, і читаючи їх, ми в редакції мали докір совісті і трохи заздрості. Бо ми думали, що Євген Стецьків є фаворитом тільки читачів "Всесміху", а виявилось, що його знають і люблять такі солідні люди, як члени Української Юридичної Колегії. Ось яке привітання прислали вони панові Євгенові:

*В день урочистої дати
Щиро хочем побажати
Щастя, радості, любові,
Будьте вавжди нам здорові!
Роки хай повільно йдуть,
Лиш гаразди Вам несуть,
Хай лишається натура
І спортивная фігура.
Щоб ніколи не хворіли,
Щоб Вам крижі не боліли,
Щоб здорові груди мали,
Не кашляли, лиш співали.
Гарно їли, добре пили,
Йї до дівчат ще мали сили.*

**З щирою повагою – колектив
Укрюрколегії та закохані у Вас
дівчата). Київ.**

**15 літ веселить
український світ**

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік.

Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, (905 891-0707), і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____ Province/State _____ Zip _____

Додаю р \$ 38 на рік; р \$20 на 6 місяців

Becmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 becmix@sympatico.ca www.Becmix.com

A BEAUTIFUL PRAYER

I asked God to take away my habit.

God said, No. It is not for me to take away, but for you to give it up.

I asked God to make my handicapped child whole.

God said, No. His spirit is whole, his body is only temporary

I asked God to grant me patience.

God said, No. Patience is a byproduct of tribulations; it isn't granted, it is learned.

I asked God to give me happiness.

God said, No. I give you blessings; Happiness is up to you.

I asked God to spare me pain.

God said, No. Suffering draws you apart from worldly cares and brings you closer to me.

I asked God to make my spirit grow.

God said, No. You must grow on your own! but I will prune you to make you fruitful.

I asked God for all things that I might enjoy life.

God said, No. I will give you life, so that you may enjoy all things.

I ask God to help me LOVE others, as much as He loves me.

God said...Ahhhh, finally you have the idea. If you love God, send this to ten people and back to the person that sent it.

THIS DAY IS YOURS DON'T THROW IT AWAY.

ПРИТЧА ПРО БОГОМОЛЬЦЯ

Я попросив Бога, чи може Він допомогти мені позбутись шкідливої звички.

Бог відповів: "Ні, Я не відбираю від людини, Я тільки даю".

Я попросив Бога оздоровити мою скалічену дитину.

Бог відповів: "Ні. Дух її здоровий, а тіло – тимчасове".

Я попросив Бога, чи може Він дати мені терпіння.

Бог відповів: "Ні. Терпіння є побічним продуктом страждання. Терпіння не одержують в дар, терпінню вчаться.

Я попросив Бога зробити мене щасливим.

Бог відповів: "Ні. Я благословив тебе, а твоє щастя залежить від тебе".

Я попросив Бога позбавити мене від болі.

Бог відповів: "Ні. Страждання відводять тебе від земного і приводять до Мене".

Я попросив Бога піднести мій дух.

Бог відповів: "Ні. Ти мусиш підвестися сам, а Я зроблю, щоб твій дух був плідним".

Я попросив Бога дарувати мені всі життєві задоволення.

Бог відповів: "Ні. Я дав тобі життя для того, щоб ти одерживав у ньому радість".

Я попросив Бога допомогти мені любити інших так, як Він любить мене".

Бог вигукнув: "Ага! Нарешті до тебе дійшло! Якщо ти любиш Бога, то розкажи про це десятьом людям, а вкінці напиши тій особі, від якої ти одержав це послання".

СЬОГОДНІ ТВІЙ ДЕНЬ. НЕ ЗМАРНУЙ ЙОГО!

Кухня. Тиша. Відкриваються двері холодильника. Звідти вивалюється величезна Миша. Пузата, морда жирна, на шиї намотані сосиски, в одній руці шматок сиру, другою тягне шмат сала і повільно рухається в бік нори. Коло нірки стоїть маленька мишоловка і в ній маленький засохлий шматочок сиру. Миша зневажливо подивилась на мишоловку й сказала: «Ну, чесне слово, як діти!»

Павло Глазовий

У ТРАМВАЇ

У трамваї повно.

- Что ви за народ?

Впереді слободно, проході вперод!
 Ти чево, чувішка, прьосся на носок?
 Опупела, что лі? В голове песок?
 Нікакіх пойнятії об культурі нет.
 Убері свой локоть, он же как шкілет.
 Дама в полосатом, топай веселі!
 Трудно протолкаться, как середі джунглей.
 Ти, піжон у шляпє, глазом не косі!
 Здєсь тебе невдобно? Єздяй у таксі.
 Да протрі гляделкі, коріш дорогої!
 Ти же мнє на тухлю лезєш сапогой.
 Что ти строїш хаханькі, будто нє причом?
 Я же тїбя спрашую русским языком!

Так, бува, в трамваї здоровань гука.
 А у нього мова, чуєте, яка?
 І, либонь, гадає лобуряка той,
 Що російську знає, як той Лев Толстой.

Нелегка шапка Гумориста і Сатирика!

Між нами, жінками...

— Це добре незалежно від того, заміжня ти чи ні.

...

— Ой, я так намучилась з оформленням спадщини в від свого останнього чоловіка, що інколи мені здається, краще б він не помирав.

...

— Скільки б ви дали мені років?

— У вас і без того їх досить, навіщо я буду вам їх додавати.

...

Шлях до холодильника жінки лежить через її серце.

...Як мужчина з мужчиною

— Щоб ти зробив, якби тобі зрадила жінка?

— Чия?

— Ти не знаєш, що це значить, коли говорять про дівчину: "блондинка, 90-60-90"? Це в сантиметрах чи в інчах?

— Це в доларах.

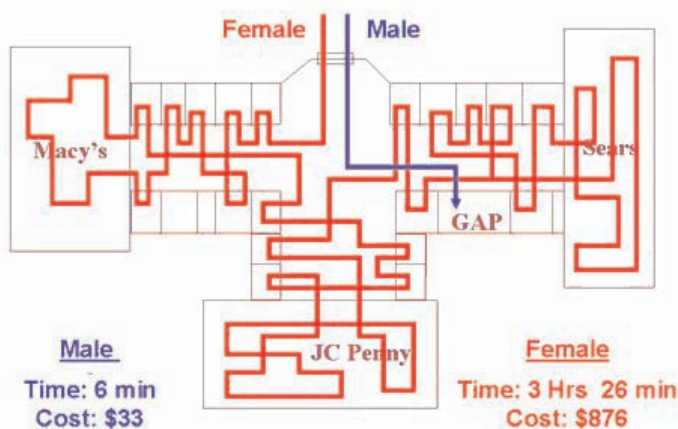
— Вітаю вас, сусіде, я чув ви одружились.

— Невже навіть у вас чути? Ну і звукоізоляція!..

— Я коли на Марічці женився, дивився на неї: ну, видра! Потім подивився на себе: а нічого дівка...

Жінка і чоловік пішли купити собі одну річ: штани

Mission: Go to Gap, Buy a Pair of Pants

ПРИГАДКА

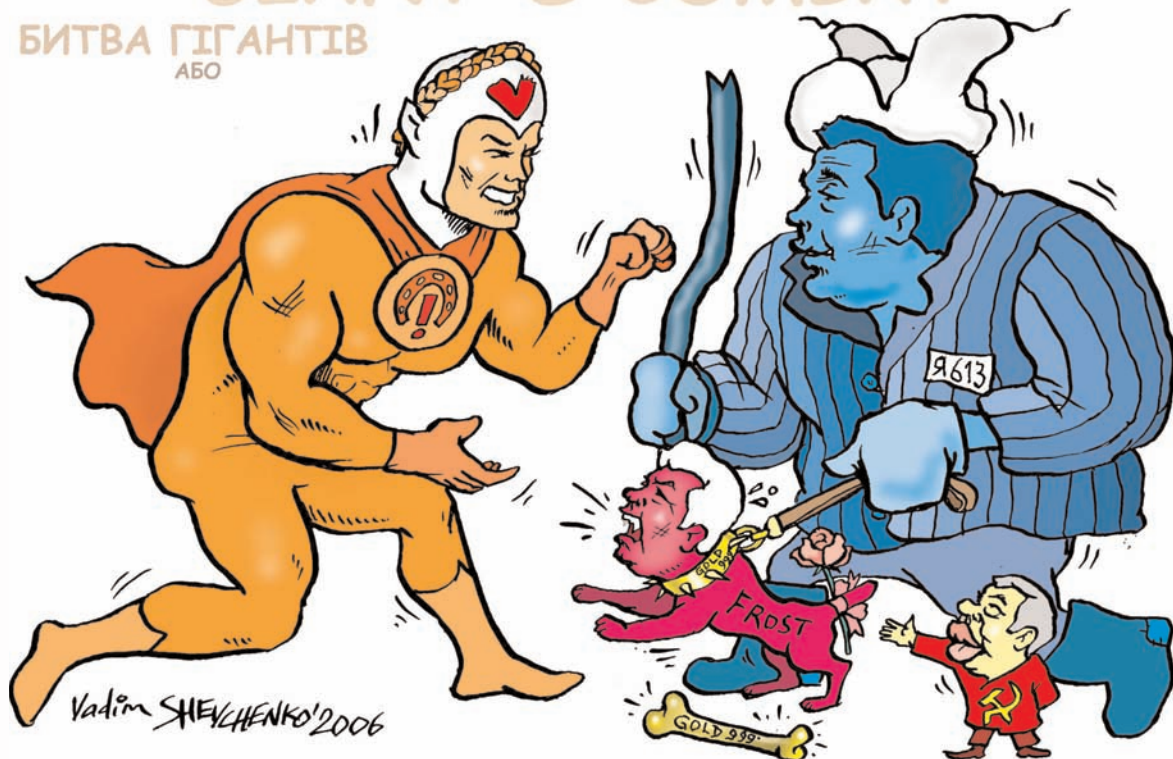
На наступній сторінці на адресній наліпці вгорі – місяць і дата, коли "Всесміх" прийде до Вас востаннє. Не забудьте вислати чека на продовження передплати. Спасибі!

Очима Вадима Шевченка

GIANT'S COMBAT

БИТВА ГІГАНТІВ
АБО

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP №009942. Canada Post Agreement №40013958

Передплатіть наш веселий журнал! НЕ ПОШКОДУЄТЕ

Вишліть свого чека сьогодні на адресу:

Всесміх, 1063 Orchard Rd., Mississauga ON L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 E-mail: Bcecmix@sympatico.ca

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name

Address

City

State

Zip code

Telephone

Додаю:

☐ \$38 (на рік,
12 чисел)

☐ \$20 (напівроку)

